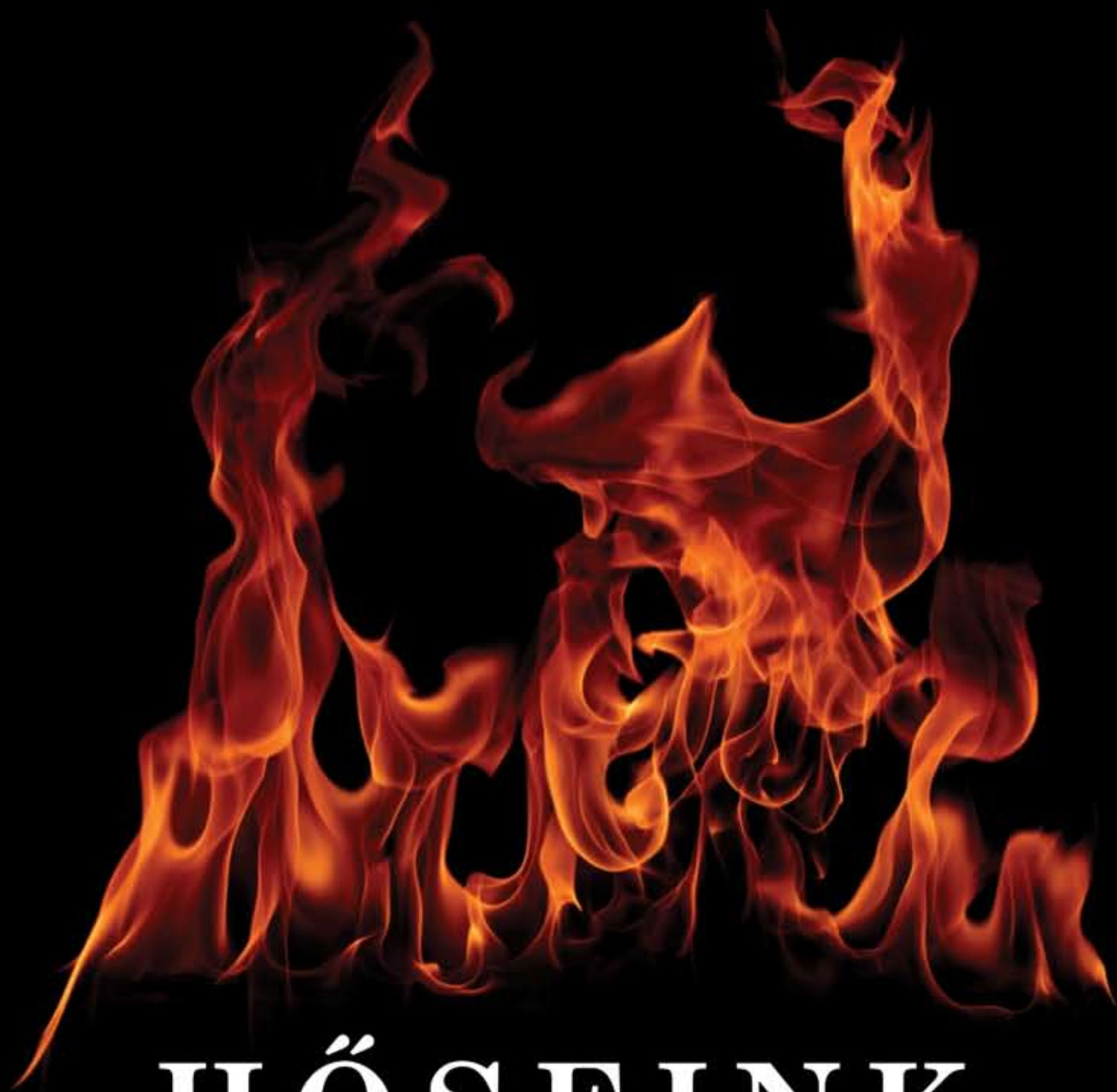

HŐSEINK

BM ORSZÁGOS KATASZTRÓFAVÉDELMI FŐIGAZGATÓSÁG

HŐSEINK

A KATASZTRÓFAVÉDELEM ÉS
JOGELŐD SZERVEZETEINEK
HŐSI HALOTTAI

BM ORSZÁGOS KATASZTRÓFAVÉDELMI FŐIGAZGATÓSÁG

Felelős kiadó:

BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság,
Dr. Bakondi György tű. altábornagy BM OKF főigazgató

Írta és szerkesztette:

Berki Imre, a Katasztrófavédelem Központi Múzeum igazgatója,
Peterman József Attila ny. tű. ezredes

Közreműködtek:

Farkas Márton, Kulcsárné Nagy Ilona, Pipis Bálint

Kivitelezési munkák:

Oroszi Judit

A kézirat lezárva 2014. március 31-én.
Készült a Crew Print Nyomdában, 300 példányban.

ISBN 978-963-87837-4-5

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál,
mintha valaki életét adja az ő barátaiért”

János Evangéliuma
15. fejezet, 13. vers

ELŐSZÓ

Régi adósság törlesztésébe kezdett a katasztrófavédelem, amikor hősi halottainak szentel külön kiadványt. Nem véletlen a megfogalmazás, hiszen egy ennyi fordulatban bővelkedő országnak, mint a miénk, a katasztrófavédelmi múltja is igen sokszínű, azt feltárni hatalmas munka. Erre teszünk most mégis kísérletet. A következő oldalakon azon nagyszerű embereknek állítunk emléket, akik a mai, illetve az elődszervezeteknél szolgálatot teljesítve áldozták életüket mentés közben. A kiadvány elején szereplő hajdanvolt hős, egy debreceni önkéntes diák 1861-ben halt meg tűzoltás közben, utolsóként pedig annak az esztergomi tűzoltó törzsőrmesternek a fényképe szerepel, aki a Rám-szakadékbán igyekezett tavaly ősszel emberéletet menteni és veszett végül oda saját maga.

Kövecs Gergőre és még jó pár, a közelmúltban elhunyt tűzoltóra ma is jól emlékszük az állomány, a cívisvárosban élő fiatal, Beregszászi Sándor tettét azonban már fel kell idézni a kései utókornak, ahogy a sok évtizeddel ezelőtt áldozatot hozó többi elődét is.

Az nem lehet kérdés, hogy emlékezni kell, hiszen örök igazság: annak a szervezetnek van jelene és jövője, amelynek múltja van. Számon tartott, megbecsült múltja, amellyel a ma tevékenykedő állomány békében él, időről időre jó szívvel képes leróni kegyeletét az egykori nagyok előtt, aztán tud megnyugodva továbbmenni, hogy a ma problémáját megoldja.

Magyarország viharos történelmet írt, így pontosan tudjuk, az olvasónak most átnyújtott kiadvány nem teljes, mégoly alapos és kitartó kutatás után sem lehet az. A szerzők is arra hívják fel a figyelmet előszavukban, hogy pontos adatokkal csak a II. világháborút követő időszakból rendelkezünk, vagyis nagyon komoly munka vár még a szervezetre, ha a teljesség igényét fogalmazza meg a maga számára.

Remélem tehát, hogy az a több mint száznegyven ember, akinek legalább a nevét ha nem is kőbe, de papírba vésve a jelenkor emberére, a szervezet történetét kutatókra, az érdeklődőkre és természetesen az utókorra hagyományozzuk, csak az előőrse annak a sok, ma még névtelenségbe burkolózó hősnek, aki tűzoltóként, légoltalmisként tette a dolgát, mentett életeket és javakat, nem latolgatva a kockázatokat.

Bízom benne, hogy mihamarabb valóra válik a szerzők nagy ívű terve, és sikerül felkutatni mindazokat, akik háborúban vagy békében végrehajtott hőstettükkel öregbítették régóta elismert hivatásunk hírnevét.

Ennél is sokkal jobban szeretném azonban azt, ha a második kiadványban is a múltba kellene tekintenünk, és nem kerül több bajtársunk neve a panteonba. Ebben a reményben ajánlom figyelmükbe hősi halottaink emlékét, azokét, akikre jelenlegi állományunk példaképként tekint.

Dicsőség a hősöknek!

**Dr. Bakondi György tűzoltó altábornagy
főigazgató**

SZERZŐI ELŐSZÓ

Az egységes katasztrófavédelmi szervezet számára fontos a testület jogelőd szervezeteinek – a tűzoltóság és a polgári védelem történetének – kutatása és bemutatása. Ennek a munkának az eredményeként született meg a kiadvány, mely kísérletet tesz a testület kötelékében szolgálat közben életüket vesztett hősi halott bajtársak, tűzoltók, tűzszerészek, tartós légoltalmi szolgálatosok nevének összegyűjtésére, tetteik bemutatására. Ezzel kívánunk számukra méltó emléket állítani.

Levéltárak, könyvtárak, archívumok polcain megtalálhatók azok a dokumentumok, melyekből megismerhetjük szervezetünk történetét, elődeink tetteit, hősiességét, bajtársiasságát, hősi halottaink neveit, tetteit. Napjainkban a hősi halotti minősítés jogszabályi keretek között rendezett. A belügyi szervek szociális és kegyeleti gondoskodással kapcsolatos egyes feladatairól szóló 6/2013 (III. 27.) számú BM rendelet 14.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében hősi halottá kell nyilvánítani a fegyveres szerv hivatásos állományából elhunyt halálának körülményei, életútja és érdemei figyelembevételével, ha a szolgálat teljesítése során Magyarország alkotmányos rendjének védelme, a közbiztonság és a közrend fenntartása, az államhatár védelme, tűz, elemi csapás vagy katasztrófa következményeinek elhárítása közben kimagasló bátorságot, kiemelkedő személyes helytállást tanúsított és eközben, vagy így elszenvedett sérülése következtében életét vesztette.

A kiadvány összeállításánál gondot jelentett a területi- és az időbeni hatály meghatározása. Területi hatályként a Trianoni Magyarország területét határoztuk meg, ebben a kötetben nem nyílt lehetőségünk a revíziók által visszacsatolt területeken hősi halált halt bajtársainkról való megemlékezésre. Időbeni hatály meghatározásánál nem csak az írott források hiánya, hanem a szervezeti felépítés sokszínűsége és a szervezettség hiánya is komoly gondot jelentett.

A kötet szerkesztői is a fenti elvet tartották szem előtt. A kiadványban azon bajtársakról emlékezünk meg, akik tűz, elemi csapás, katasztrófa következményeinek elhárítása során, kötelességük teljesítése közben kimagasló bátorságot, kiemelkedő személyes helytállást tanúsítottak és eközben, vagy így elszenvedett sérülések következtében vesztették életüket. Ezért nem szerepelnek a kiadványban az I. és a II. világháborúban katonai szolgálatteljesítésük során hősi halált halt tűzoltó hivatású bajtársaink.

Már az ókorban is megvolt a törekvés az emberekben a biztonságra, úgy a tüzek, a békebeli katasztrófák esetén, mint háborúskodások alkalmával összefogtak a károk megelőzésére, csökkentésére, sőt a szervezett társadalmak állami feladatként gondoskodtak is bizonyos fokon polgáraik védelméről.

A Római Birodalom nagyobb városaiban, így Aquincumban (a mai Óbuda területén lévő katonai táborban és polgárvárosban) is létezett tűzoltóság. A polgárvárosban a tűzoltás és az éjjeli őrség feladatát a különböző kézműves-társulatok, a nehéz anyagokkal dolgozó (faber) és a könnyű termékeket készítők (centonariusok) kapták. A tűzország (tűzfigyelők, járőrök, a tűzoltáshoz elsőként kivonulók, stb.) együtt tartására, a tűzoltó szerek tárolására székházat is létesítettek. Feltehető, hogy a székház tűzfigyelő tornya hazánkban az első tűzjelző és figyelőtorony volt. Aquincumban az i.sz. II. századtól kezdődően a megelőző tűzrendészet néhány elemét kötelezővé tették: a tűzveszélyes „üzemeket” az uralkodó szélirányt is figyelembe véve városfalakon kívülre telepítették; kutakat, vízvezetékeket, víztároló medencéket készítettek; kőből építették a házakat és cserepes tetővel fedték be.

A tűzoltó testület tagjai szinte egy családhoz tartozónak tekintették egymást, ezért is gondoskodtak az elhunyt tűzoltók temetéséről, méltó síremléket állítottak számukra.

Hazánkban a városiasodás viszonylag későn kezdődött el. A tűzoltás megszervezése, a tűzoltószeretek elkészítése, a tűz oltásában való aktív részvétel elsődlegesen a céhek feladata volt. Az ismétlődő várostüzek fő okai a szűk utcák, könnyen gyulladó építőanyagok, a vízkészletek elégtelensége, a technikai felszerelések hiánya a tűzrendészeti szabályok megalkotását, az építési rendtartás bevezetését követelték.

Az első magyarországi önkéntes tűzoltóság a debreceni kollégiumban alakult: az éjjeli tűzőrök, vagy vigilek három órás váltásban őrizték a kollégium álmát. Az első időkben csak a kollégium belső udvarán őrködtek, és csak később, az 1600-as évek vége felé kezdtek részt venni a városban támadt tüzek oltásában is. Védőfelszerelések, fejlett technikai eszközök hiányában igen embert próbáló és különösen veszélyes foglalatosság volt a tüzek oltásában való részvétel.

Egészen a XIX. század közepéig a tűzoltást az arra kötelezett céhek tagjai, majd mellettük az önkéntes egyesületekbe tömörült emberek végezték. A jelentős technikai fejlődéshez, a hatékonyabb, bonyolultabb, drágább tűzoltógépek tartásához és kezeléséhez azonban főfoglalkozású, hivatásos alakulatokra volt szükség.

A magyar szervezett tűzoltóságok megalakulása 1835-ben kezdődött. Elsőként az Első Aradi Önkéntes Polgári Tűzoltókar, másodikként, 1866-ban a Soproni Torna és Tűzoltó Egyesület, majd 1870-ben a Pesti önkéntes és hivatásos tűzoltóság szerveződött meg.

A Fővárosi Tűzoltóság és a Magyar Országos Tűzoltó Szövetség létrehozásában elévülhetetlen érdemeket szerzett gróf Széchenyi Ödön.

A gyáripar fejlődésével szükségessé vált nagyobb üzemeknél gyári tűzoltóságok felállítása. Elsőként 1855-ben a Duna Gőzhajózási Társaság Óbudai Hajógyára, majd 1860-ban a Budai Ganz gyár alakított tűzoltóságot.

A dualizmus időszakában bekövetkezett ugrásszerű fejlődés következtében gyakoriabbakká és veszélyesebbé váltak a tüzesetek, ipari balesetek, melyek komoly kihívás elé állították a tűzoltókat.

Az I. világháború mindenütt megakasztotta a tűzrendészet fejlődését, különösen a hivatásos tűzoltói légénységből vonultak be sokan katonai szolgálatra. 1930-ban Magyarország 54 vidéki városából 26-ban még nem volt hivatásos tűzoltóság, 1300 községben pedig még tűzoltóosztag sem létezett. 1935-ben tartották az első légoltalmi tanfolyamot a fővárosi és vidéki tűzoltótiszteknek, ami előrevetítette a háborús készülődés terheit, a légénység, majd a lakosság kiképzésének súlyos kötelességét a gáz és légvédelem, majd a kárelhárítás terén.

1936-ban aztán megalkották az 1936. évi X. törvénycikket a tűzvédelem fejlesztéséről. Jelentősége abban rejlik, hogy a tűzvédelem az egész ország ügye lett, a tűzrendészet a közigazgatás fontos területévé lépett elő. A magyar tűzoltóság és tűzrendészeti közigazgatás területén rend és egység alakult ki.

A növekvő háborús veszély miatt felgyorsult a hivatásos tűzoltóságok bővítése, modernizálása, de ezeknek a testületeknek már a légoltalmi hálózat, társadalmi, lakóházi önkéntesek oktatása, irányítása is a feladatuk volt.

II. világháború idején a hatósági légoltalmat a területi elvnek megfelelően városokban, községekben szervezték meg. Szervezetei voltak a megelőző – helyi légvédelmi figyelő és jelző, riasztó-, elsötétítő és kárfigyelő – szolgálatok, továbbá a kárelhárító és mentő – tűzvédelmi, egészségügyi és gázvédelmi, közműhelyreállító, helyreállító és romeltakarító – szolgálatok, valamint segédszolgálatok: segédrendőrök, híradók és a parancsnokságok kiszolgáló állománya. Minden szervezeti egység három váltásból állt.

A tűzoltók egyedül viselték a hatósági légoltalmi szervezet vezetésével járó terhet és felelősséget, saját életük árán mentettek, segítettek. Hatalmas háborús veszteségei ellenére jelentős szerepet vállalt az újjáépítésben a testület.

1948-ban létrejött az állami tűzoltóság, a hivatásos tűzoltóságokat átszervezték, a tagokat önkéntes alapon, a szolgálati idő beszámításával vették át az állami tűzoltóságok.

Az 1944-ben oly jelentős teljesítményt nyújtó légoltalom a második világháború után teljesen széthullott. Az újonnan megszervezett Légoltalom országos irányítója a Belügyminiszter lett, munkáját az 1950-ben alakult BM VI. Légoltalmi Főosztály útján végezte. A légoltalom újjászervezésére a második világháborús magyar tapasztalatok és a Szovjetunió egységesítési elvárásai szerint került sor. Ennek megfelelően a hatósági (tehát a közigazgatás felépítését követő) légoltalmi szervezetek mellett, szovjet mintára létrejöttek az államosított ipar, infrastruktúra központosított irányításnak megfelelően kiépült népgazdasági (üzemi) légoltalmi szervezetek is.

1951 májusában megalakult a Központi Légoltalmi Zászlóalj, amely az ország lőszer és bombamentesítését végezte, rendkívül veszélyes körülmények között.

Az 1950-es évek közepére a nukleáris fegyverkészletek rohamos növekedése volt jellemző, mely jelentős hatást gyakorolt a magyar légoltalom több területére is. 1953 után a légoltalom új feladatként bekapcsolódott az országot érintő természeti és ipari katasztrófák elleni védekezésbe és a kialakult kárhelyeken történő kárfelszámolásba.

A hidegháború, a tömegpusztító fegyverek gyors fejlődése következményeként megnövekedett követelmények és feladatok szükségessé tették, hogy létrejöjjön egy, az egész országot átfogó védelmi rendszer. Ennek mindenkor legfontosabb feladata, hogy a lakosság védelme érdekében mozgósítani tudja a rendelkezésre álló erőket, eszközöket.

1964-től az új tevékenység célját és jellegét jobban kifejező „Polgári Védelem” nevet kapta a szervezet. Megkezdődött a polgári védelmi feladatok újbóli szabályozása, 1972-től az MH Hátországvédelmi Parancsnokság rendszerében működött 1988-ig.

1986. április 26-án, az eddigi idők legsúlyosabb nukleáris katasztrófája következett be, az ukrajnai Csernobilban, melynek következményei egész Európát, közte hazánkat is érintették. Jelentős tanulsága az volt: nem a – remélhetőleg soha be nem következő – nukleáris világháborúra, hanem sokkal inkább a bármikor bekövetkező civilizációs és természeti katasztrófák elhárítására kell elsősorban felkészülni, felkészíteni az embereket, a polgári védelem egészét!

A szervezet 1990-ben ismételten visszakerült a Belügyminisztérium irányítása alá.

A tűzoltóság életében jelentős állomás volt a tűz elleni védekezésről, a műszaki mentésről és a tűzoltóságról szóló 1996. évi XXXI. törvény hatályba lépése.

Az 1999. évi LXXIV. (katasztrófavédelmi) törvény az ezredforduló színvonalára emelte az élet- és vagyonbiztonságot, a természetes és épített környezetet veszélyeztető természeti és civilizációs katasztrófák megelőzését, illetve a károsító hatásaik elleni védekezést. A tűzoltóság 2000. január elsejétől a katasztrófavédelem egységes rendszerének integráns része lett. A katasztrófavédelmi törvény lehetővé tette az egységes hazai katasztrófavédelmi rendszer létrehozását, mely tükrözi a katasztrófavédelem komplexitását. A szervezet összetettsége kellően bizonyítja a védelmi és a reagálási képesség fontosságát, valamint azt, hogy a sikeres védekezés csak a teljes társadalom és gazdaság összehangolt együttműködésével valósítható meg. A katasztrófavédelmi törvény 2011. évi módosításával megeremtődött az alapja a hazai egységes katasztrófavédelem végleges kiépítésének.

A rövid történeti áttekintés után a rendelkezésre álló forrásaink alapján az 1861-ben életét áldozó debreceni önkéntes diák tűzoltóval kezdjük a sort és a 2013-ban életét vesztett bajtársunkkal zárjuk a kiadványt – remélhetőleg örökre.

Forrásaink, adataink a Katasztrófavédelem Központi Múzeumának archívumában találhatóak, valamint a Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóságok által szolgáltatott információkon alapulnak.

A könnyebb eligazodást segítve betűrendes mutatót is készítettünk, melyet a kötet végén közlünk.

Kutatómunkánk során tudomásunkra jutott emléktáblákat a kötet mellékleteként mutatjuk be, csakúgy, mint azokat az érdekes dokumentumokat, melyeket az archívumunkban leltünk fel.

Ez a kiadvány bepillantást nyújt a tűzoltóság és a polgári védelem hősi halottainak panteonjába. Ám ez a panteon koránt sem teljes, pontos adatokkal csak a II. Világháborút követő időszakról rendelkezünk, ezért tervink között szerepel a kötet bővítése, térbeni és időbeni hatályának kitágítása.

Területi téren a történelmi Magyarországra és a revíziók által visszacsatolt területekre, időbeni hatály terén pedig a minél régebbi időkre való visszatekintés lehet újabb cél.

Terveink között szerepel továbbá az I. és a II. Világháborúban katonai szolgálatteljesítésük során hősi halált halt tűzoltó hivatású bajtársaink felkutatása is.

Tisztelgésül szánjuk ezt a kiadványt a tűzoltóság és a polgári védelem hősi halottainak, egyben útmutatónak, gondolatébresztőnek, a hivatásos és önkéntes szervezetek és a hagyományőrzők felé.

A KATASZTRÓFAVÉDELEM ÉS JOGELŐD SZERVEZETEINEK HŐSI HALOTTAI

**Kötelességük teljesítése közben
hősi halált haltak:**

BEREGSZÁSZI SÁNDOR

debreceni diáktűzoltó 1861. augusztus 24-én áldozta életét.

WAGNER FERENC

**budapesti önkéntes tűzoltók mászója
1885. május 18-án, egy padlástűznél vesztette életét.**

KOVÁTS SÁNDOR

győri önkéntes tűzoltót 1891-ben a ma Győrhöz tartozó Révfalu-Pataházán egy háztűznél az összeomló kémény maga alá temette, aminek következtében életét veszítette.

IFJ. SZIDANITS FERENC

székesfővárosi tanító, **budapesti önkéntes tűzoltó** szakaszparancsnok 1896. július 27-én a Bécsi úti Fém- és Pipaáru-gyár tűzénél hősi halált halt.

TOKODY LAJOS

váci önkéntes tűzoltó 1901. június 8-án a váci fegyház égésénél a tetőről lezuhant és életét veszítette. Élt 41 évet.

HERCZEG JÁNOS és SZMILKÓ JÓZSEF

fővárosi tűzoltók 1902. január 2-án a Concordia malom tűztengerében lelték halálukat. Szmilkó csővezető és Herczeg tűzoltó elsőnek érkezett a IX. kerületi őrséggel a helyszínre, és a malom legfelső emeletén küzdöttek a terjedő tűzzel. A szálló sűrű lisztpor belobbant és a tűz elzárta előlük a menekülés útját. A két tűzoltó földi maradványait több napos keresés után találták meg. Temetésükön a budapesti Kerepesi temetőben legalább 30.000-en vettek részt, haláluk egyben felhívta a közvélemény figyelmét az ország tűzvédelmi viszonyainak rendezetlenségére.

A fővárostól kapott díszsírhelyük a budapesti Fiumei úti Sírkertben, a Nemzeti Pantheonban található.

PILLER ISTVÁN

fővárosi őrparancsnok 1903. augusztus 24-én a Párizsi Nagyáruház égésénél vesztette életét.

MAROSY TIVADAR

győri vagongyári tűzoltó 1905. február 9-én a győri Royal Szálloda égése során lezuhant, sérüléseibe később belehalt.

NÉMETH KÁROLY

győri városi tűzoltó 1906. január 28-án egy szobatűznél elszenvedett súlyos égési sérülésébe halt bele.

IFJ. FORMANDL ÁGOSTON és TÉGLÁS ISTVÁN

győri önkéntes tűzoltók 1907. szeptember 9-én a győri Bach-malom tűzkatasztrófájánál veszítették életüket.

HORVÁTH II. JÓZSEF

fővárosi tűzoltó 1914. január 7-én egy budai lakóház tűzében halt hősi halált. A tüzet a tűzoltók már csaknem eloltották, amikor a tűz áttért a szomszédos villára. A villa emeletén egy anya és csecsemője került veszélybe. Horváth a lángok közé rohant, a mentőponyvára dobta az anyát és gyermekét. A következő pillanatban a lángoló mennyezet rázuhant, a tűzoltó azonnal meghalt. Élt 32 évet.

TANI LAJOS

debreceni csővezető 1914. október 9-én
az Erzsébet-malom égésénél a beomló tűzfal maga alá temette.
Élt 27 évet.

SCHIK ISTVÁN és STUBICS GYÖRGY

budapesti malmi tűzőrök 1921. október 18-án
a Lujza-malomnál veszítették életüket.

ROHONCZY JÓZSEF

fővárosi csővezető 1921. november 5-én a Pálffy (ma Bem) téri Radetzky-laktanya égésénél az alatta leszakadó mennyezettel a tűzbe zuhant és azonnal életét veszítette. „A Székesfőváros igazán nemesen rótta le kötelességét a hőssel és családjával szemben. Az özvegynek élethossziglani tartós öszszegű nyugdíjat szavazott meg, és hogy emlékét is megörökítse, elrendelte, hogy a székesfővárosi iskolákban minden évben egyszer, Rohonczy József halálának évfordulóján, tűzoltói tárgyú előadást tartsanak a tanítók.”
Élt 46 évet.

VINCZE GYULA

fővárosi tűzoltóra 1925. március 11-én egy tetőtűz alkalmával a párkányzat rázuhant és azonnal meghalt.

MOLNÁR FERENC

fővárosi tűzoltó, segédcsovezető 1930. november 29-én a Kőbányai úton tűzhöz való vonulás közben, tragikus körülmények közt vesztette életét. Élt 38 évet.

BÚTOR SÁNDOR

túrkevei önkéntes tűzoltót 1931. április 26-án egy nádtetős ház oltása közben a lezuhanó gerenda zúzta halálra.

CZETLI JÓZSEF

fővárosi tűzoltó, csővezető 1933. április 29-én a MÁV Északi Főműhelyének Kőbányai úti telepén, gyakorlat során, négy emelet magasságából a tetőzetről a mélybe zuhant, azonnal meghalt.
Élt 45 évet.

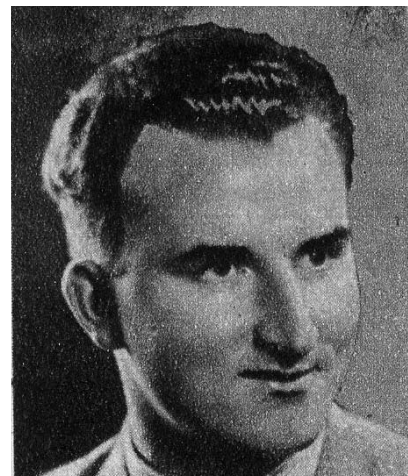
IFJ. GROSZ ISTVÁN

bányamérnök, **tanfolyamot végzett tűzoltótiszt**, a bányamentő állomás helyettes vezetője volt, aki **Tatabányán**, 1935. július 14-én, IX. akna teljes leégésének mentési munkálatainál elszenvedett égési sérülései következtében halt hősi halált.
Élt 29 évet.

NAGY ZOLTÁN

tűzoltó tiszti gyakornok 1936. március 16-án tűzhöz történt kivonulása közben lelte hősi halálát.
Élt 21 évet.

SIKLÓSI (SCHLITTER) PÉTER

győri tűzoltó csővezetőt 1936. szeptember 9-én
létraszereléskor halálos áramütés érte.
Élt 32 évet.

BÓZAI ISTVÁN

fővárosi tűzoltó 1936. november 23-án a budapesti Kender és Jutta Rt.
Váci úti raktártűzénél bajtársai mentése közben halt hősi halált.
Élt 25 évet.

BERKI JÓZSEF

fővárosi tűzoltó 1937. június 2-án az Aradi utcai Globus Nyomda tűzése-
ténél vált hivatása áldozatává. A rohamcsapat tagjaként vonult a helyszín-
re, a sűrű füstben elesett és megfulladt.
Élt 29 évet.

JUHÁSZ ISTVÁN

fővárosi tűzoltó 1937. december 10-én egy tetőtűznél a leszakadt mennyezettel lezuhant és halálra zúzta magát.

KERTAI (STEINER) RÓBERT

győri segédcsovezető 1938. augusztus 29-én a győri iparcsatorna torkolatánál, az utász katonaság raktárának égésekor bekövetkezett robbanásnál veszítette életét.
Élt 47 évet.

VITÁNYI LÁSZLÓ GÁBOR

fővárosi hivatásos újonc tűzoltó
1943. november 22-én szolgálatelljesítés közben életét veszítette.
Élt 29 évet.

CSONTOS ISTVÁN

budapesti csővezetőt 1944. április 9-én a bombatámadásnál keletkezett Kén utcai gyári tűznél a leomló fal temette maga alá.

Az 1944-45-ös évben a **fővárosban** tizenhat hivatásos és negyvenhét légós tűzoltó életét követelték a háborús események. Szolgálatuk ellátása során életüket főleg aknaszilánk, épületomlás, gyalogsági-, tűzérési- és gépfegyverlövédék, valamint bombaszilánk oltotta ki.

ALMÁSI LÁSZLÓ

tűzoltó, elhunyt 1944. szeptember 18-án. Élt 33 évet.

AGÁRDI LAJOS

segédcsővezető, elhunyt 1944. december 27-én. Élt 45 évet.

SZÁNTÓ JÓZSEF

tűzoltó, elhunyt 1944. december 27-én. Élt 46 évet.

vitéz KOVÁCS MIHÁLY

főtörzsőrmester, elhunyt 1944. december 29-én.
Élt 45 évet.

TÓTH FERENC

csővezető, elhunyt 1944. december 29-én. Élt 50 évet.

DUDÁS FLÓRIÁN

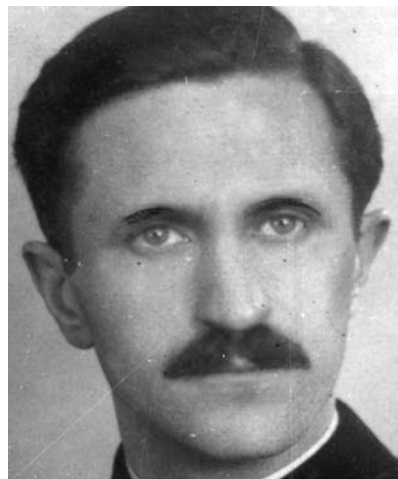
tűzoltó, elhunyt 1944. december 30-án. Élt 36 évet.

NAGY ÁRPÁD

tűzoltó, elhunyt 1945. január 1-jén. Élt 33 évet.

PRESZLY BÉLA

alosztályparancsnok, tűzvédelmi főfelügyelő,
elhunyt 1945. január 2-án. Egy tüzesettől történő
bevonulás közben egy becsapódó bomba oltotta ki az életét.
Élt 38 évet.

MARÓTHY LAJOS

tűzoltó, elhunyt 1945. január 4-én. Élt 47 évet.

SZERI ISTVÁN

tűzoltó, elhunyt 1945. január 14-én. Élt 47 évet.

FARAGÓ SÁNDOR

tűzoltó, elhunyt 1945. január 16-án. Élt 50 évet.

CSÉP JÁNOS

tűzoltó, elhunyt 1945. január 17-én.
Élt 30 évet.

PAPP LÁSZLÓ

tűzoltó, elhunyt 1945. január 17-én. Élt 25 évet.

GREGULLA FERENC

tűzoltó, elhunyt 1945. február 1-jén. Élt 30 évet.

KORMOS GYULA

tűzmester, elhunyt 1945. február 8-án. Élt 54 évet.

MODORI FERENC

irodafőtiszt, élt 45 évet. Élt 45 évet.

A fővárosban életüket áldozó légós tűzoltók:

HORVÁTH JÁNOS

elhunyt 1944. július 5-én. Élt 20 évet.

RÁDI LÁSZLÓ

elhunyt 1944. szeptember 17-én. Élt 22 évet.

SZÉKELY JÁNOS

elhunyt 1944. december 25-én. Élt 21 évet.

MAJOR ISTVÁN

elhunyt 1944. december 27-én.

GERGELY MIKLÓS

elhunyt 1944. december 28-án.

NAGY ÖDÖN

elhunyt 1944. december 28-án. Élt 22 évet.

GABNAI FERENC

elhunyt 1944. december 29-én.

GÁBORHELYI JÁNOS

elhunyt 1944. december 29-én.

NAGY KÁLMÁN

elhunyt 1944. december 29-én.

VERES VILMOS

elhunyt 1944. december 29-én.

BARNOVSZKY JÓZSEF

elhunyt 1944. december 30-án. Élt 20 évet.

KELEMEN FERENC

elhunyt 1944. december 30-án.

Élt 19 évet.

DÁNIEL ANTAL

elhunyt 1944. december 31-én. Élt 36 évet.

FRITZ BÉLA

elhunyt 1944. december 31-én.

VERES ISTVÁN

elhunyt 1945. január 1-jén.

BUDAI JÁNOS

elhunyt 1945. január 2-án.

KATONA ISTVÁN

elhunyt 1945. január 2-án.

MOSZKÁI GUSZTÁV

elhunyt 1945. január 2-án. Élt 36 évet.

HORVÁTH EMIL

elhunyt 1945. január 3-án.

PÖLL MÁRTON,

elhunyt 1945. január 3-án. Élt 36 évet.

TÓTH ISTVÁN

elhunyt 1945. január 6-án. Élt 20 évet.

GÁCSI MÁTYÁS

elhunyt 1945. január 8-án. Élt 32 évet.

NOVICZKY JÁNOS

elhunyt 1945. január 8-án. Élt 34 évet.

SZÖNYI JÁNOS

elhunyt 1945. január 14-én.

AGÁRDI OTTÓ

elhunyt 1945. január 15-én. Élt 20 évet.

BAKUCZ LÁSZLÓ

elhunyt 1945. január 15-én. Élt 21 évet.

NEMES JÓZSEF

elhunyt 1945. január 16-án. Élt 20 évet.

PIROS ISTVÁN

elhunyt 1945. január 17-én. Élt 36 évet.

NAGY FERENC

elhunyt 1945. január 23-án. Élt 20 évet.

VARGA IMRE

elhunyt 1945. január 23-án. Élt 31 évet.

SCHUMACHER FERENC

elhunyt 1945. január 26-án. Élt 34 évet.

LAY SÁNDOR

egészségügyi tisztos, elhunyt 1945. január 29-én. Élt 31 évet.

LOVAS OTTÓ

elhunyt 1945. január 29-én. Élt 21 évet.

Ifj. LUKÁCS GYÖRGY

elhunyt 1945. január 29-én.

FARKAS LÁSZLÓ

elhunyt 1945. február 2-án.

KOVÁCS JÓZSEF

elhunyt 1945. február 2-án.

RAKOVSZKY KÁROLY

elhunyt 1945. február 2-án.

SZÁSZ ANTAL

elhunyt 1945. február 2-án.

ZARKA JÓZSEF

elhunyt 1945. február 2-án.

DELINGER GYULA

elhunyt 1945. február 13-án.

ZSOLDOS BÉLA

elhunyt 1945. február 13-án. Élt 20 évet.

VÉG JÓZSEF

elhunyt 1945. március 15-én.

CSEPKE SÁNDOR

elhunyt 1945. március 20-án. Élt 20 évet.

BURGER JÓZSEF

CSERNI LÁSZLÓ

FERENCZI GYÖRGY

Élt 35 évet.

SZALAI JÁNOS

Élt 33 évet.

A Fővárosi Tűzoltóság VI. kerületi alosztályán 1947. december 28-án ünnepélyes keretek között leplezték le az oda beosztott légoltalmi század hősi halált halt tűzoltó és légoltalmi szolgálatosok emlékét megőrző emléktáblát. Megemlékeztek arról az emberfeletti és hősi magatartásról, melyet a tűzoltóság és a légoltalmi szolgálat a háború alatt Budapest lakosságának élet- és vagyónvédelmében végzett. Az áldozatokra ma is emlékeztet a szerény emléktábla, a volt Próféta utcai (ma Hegedű utca 2.) laktanyaépület falán.

HŐGYE JÁNOS

fővárosi tűzoltó segédcsovezető, tüzserész 1945. május 10-én bombahatástalanítás során vesztette életét. A korabeli újságok, mint a béke első hősi halottjáról emlékeztek meg róla.
Élt 36 évet.

NAGY ANTAL

fővárosi tűzoltó szakaszvezetőt 1948. június 5-én, járőrszolgálat közben érte halálos áramütés.

BOKODI I. JÓZSEF

állami tűzoltó őrzővezető 1950. május 3-án egy textilgyári tűznél szerzett súlyos égési sérülés következtében halt meg.
Élt 26 évet.

IZSÓ MÁRTON

légoltalmi tizedes, (élt 22 évet)

JUHÁSZ EMIL

légoltalmi tizedes, (élt 21 évet) és

VÁNYI GÁBOR

légoltalmi őrmester, (élt 23 évet)

1953. augusztus 22-én, Gánt község területén, a II. világháborúból visszamaradt robbanóanyagok mentesítése következtében haltak meg.

SZOKOL MIHÁLY

fővárosi tűzoltó tizedes, 1954. október 21-én a IX. kerületi Soroksári úton, tűzoltási feladatai teljesítése közben vesztette életét.
Élt 33 évet.

Az 1956-os események is követeltek tűzoltó életeteket.
Az akkor tragikus körülmények között meghalt **7 fővárosi tűzoltó**
is harci események során vesztette életét.

CSICSMANECZ FERENC

tűzoltó szakaszvezető

1956. október 27-én az utcai harcok áldozata lett.
Élt 27 évet.

Életüket az 1956. november 7-én a budapesti tűzoltó osztályparancsnokságot megszálló szovjet csapatok sorozatlövéllyel oltották ki.

HARTMANN JÓZSEF

főhadnagy

Élt 29 évet.

HIDAS GYULA

főtörzsőrmester

Élt 51 évet.

TÓTH II. FERENC

főtörzsőrmester

Élt 39 évet.

ÉLIÁS REZSŐ

törzsőrmester

Élt 39 évet.

CSERNUS TIBOR

szakaszvezető

Élt 26 évet.

VIRÁG ISTVÁN

őrmestert 1956. november 7-én a Nemzeti Színházban lőtték agyon. Élt 51 évet.

TOMASOVSZKI ANDRÁS

tűzoltó törzsőrmestert 1957. január 1-jén a nyírbogdányi vasútállomáson egy ott szolgálatot teljesítő szovjet katona lelőtte. Élt 33 évet.

WILHELM GYÖRGY

légoltalmi őrmester 1957. augusztus 22-én, Feldebrő község határában, a II. világháborúból visszamaradt német repeszgránát mentesítésekor halt meg. Élt 21 évet.

LANGMÁR ISTVÁN

légoltalmi alhadnagy 1959. augusztus 6-án Székesfehérváron, a Vadásztöltény Gyár környékén, a II. világháborúból visszamaradt harckocsi akna mentesítése során vesztette életét. Élt 29 évet.

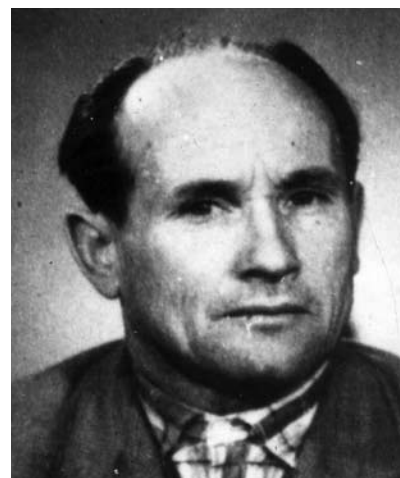
KARA PÁL

légoltalmi alhadnagy 1961. május 27-én, a Dobó laktanya löszergyűjtőjében a II. világháborúból visszamaradt harckocsi aknák szállítása során halt meg. Élt 25 évet.

CSÁSZÁR LÁSZLÓ

önkéntes tűzoltó törzsőrmester (posztumusz hadnagy), parancsnok-helyettes 1965. április 22-én a csákánydoroszlói árvízvédelmi munkák során – mások mentése közben – halt hősi halált. Élt 41 évet.

REGÁL ANTAL

pécsi tűzoltó alhadnagy, 1968. február 18-án Gyód településen, az Újbarázda Termelőszövetkezet szentpálpusztai üzemegységében egy gazdasági épületben keletkezett tűz során halt hősi halált. Élt 34 évet.

BUZÁS GYULA

zászlós (élt 53 évet) és

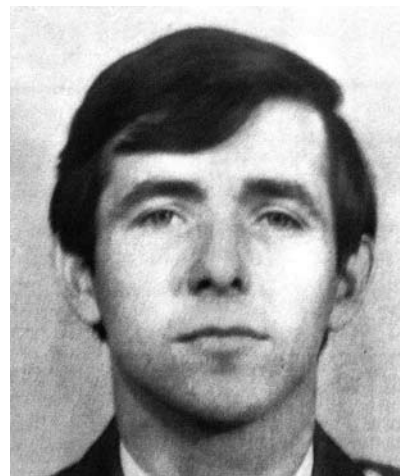

KAPCSOS JÓZSEF

főtörzsőrmester (élt 39 évet) , **fővárosi (újpesti) tűzoltók**
1984. október 29-én a fővárosi Bútoripari Vállalat 5-ös számú gyárában robbanás következtében veszítették életüket.

SÁGHI LÁSZLÓ

tűzoltó alhadnagy (élt 33 évet) és

SÁNTHA FERENC

tűzoltó alhadnagy (élt 30 évet) a
mosonmagyaróvári tűzoltóparancsnokság tűzoltói
1987. augusztus 20-án a Mosoni-Dunán
mások mentése közben vesztették életüket.

HORVÁTH FERENC

tűzoltó hadnagy (posztumusz főhadnagy) a **bajai** tűzoltási
csoport vezetője 1991. január 23-án mások életének
vízből történő mentése közben a magáét áldozta fel.
Élt 43 évet.

BENKÓ TIBOR

tűzoltó őrmestert (élt 25 évet) (VIII. kerületi tűzoltó parancsnokság) és

CSÁNYI ISTVÁN

tűzoltó őrmestert (élt 24 évet) (V-VI-VII. kerületi tűzoltó parancsnokság) 1994. november 26-án a **Budapest**, VIII. kerület Baross utcai iskolaépület tetejéről – a meglazult bádoglemez rögzítése közben – a viharos szél lesodorta, és tizennégy méter magasról az utcára zuhanva lelték halálukat. A tragédia helyszínén, Budapest VIII. kerület, Baross utca 62-68. számú ház falán márványtábla emlékeztet a kötelességük teljesítése közben elhunyt tűzoltókra.

PINTÉR GÁBOR

hadnagy, posztumusz főhadnagy, rohamparancsnok (élt 31 évet),

HORVÁTH ÁKOS

őrmester, posztumusz hadnagy (élt 24 évet) és

REPPMAN KÁROLY

törzsőrmester, posztumusz hadnagy (élt 24 évet) a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem XI. kerületi pincéjének oltása során vesztették életüket. A Műegyetem pincéjében lévő lőtér gumifala gyulladt ki 2006. augusztus 8-án éjszaka. A tűzoltók légzőkészülékben próbálták megfékezni a tüzet, ám mielőtt el tudták volna hagyni a pincerendszert, levegőjük elfogyott. A három tűzoltó életét veszítette.

KÖVECS GERGŐ

tűzoltó főtörzsőrmester, posztumusz hadnagy az esztergomi tűzoltóság tűzoltója 2013. november 1-jén az esti órákban Dömös, Rám szakadék térségében egy sérült személy mentése közben a szakadékba zuhant, sérüléseibe belehalt. Élt 32 évet.

EMLÉKMŰVEK ÉS EMLÉKTÁBLÁK

A tűz elleni harcban életüket áldozó tűzoltók emlékének megörökítésére a fővárosban 1925. október 25-én emléktáblát avattak a Szaniszló-torony oldalában, a Kun utcai laktanya udvarán. A táblára Wágner Ferenc önkéntes mászó, ifj. Szidanits Ferenc önkéntes szakaszparancsnok, Szmilkó József és Herczeg János fővárosi tűzoltók, Rohonczy József fővárosi tűzoltó csővezető, Vincze Gyula fővárosi tűzoltó, Schik István és Stubics György budapesti malmi tűzoltók nevét, hősi haláluk időpontját és körülményeit vésték.

Díszes külsőségek között – 1942. október 25-én – csapatzászlót és hősi emlékművet avattak a Fővárosi Tűzoltóság központi, Kun utcai laktanya udvarán. Az ünnepségen megjelent Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter is. A fővárosi tűzoltók felesküdtek az új csapatzászlóra, majd leleplezték a hősi halott tűzoltók emlékművét. Az emlékművet Siklódi Lőrinc szobrászművész készítette. A szobor, mentés közben ábrázolja a tűzoltót: egy ájult embert tart karjaiban, nagy erőfeszítéssel emeli a magatehetetlen testet, elszántan tekint előre, miközben maga is küzd a fojtogató füsttel, lángokkal. Az emlékművön akkor már 13 név sorakozott. „Ahol a fájdalom, ott a tűzoltó. (Ubi dolor, ibi vigiles)” – az alkotás jól érzékelteti a római tűzoltók jelszavát. A szobor jelenleg az Újpesti Tűzörség bejárata előtt található.

A győri hősi halott tűzoltók emléktáblája a Győr-Moson-Sopron Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság épületében

Tani Lajos tűzoltó csővezető emléktáblája a Debreceni Tűzoltóság épületének előterében

Bútor Sándor emléktáblája a róla elnevezett mezőtúri tűzoltólaktanyában

Tomasovszky András emléktáblája a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság főbejáratánál

Regál Antal tűzoltó alhadnagy emléktáblája a Pécsi Hivatásos Tűzoltó-parancsnokság épületének földszintjén

A fővárosi hősi halottak emléktáblája a Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság Dologház utcai épületében

Császár László emléktáblája Csákánydoroszlón, az árvízi emlékoszlopon

**Buzás Gyula tűzoltó alhadnagy és Kapcsos József tűzoltó alhadnagy
emléktáblája a IV. kerületi Hivatásos Tűzoltóparancsnokságon
(IV., Szent László tér 1.)**

**Horváth Ferenc tűzoltó főhadnagy emléktáblája a
Bajai Tűzoltóság épületében**

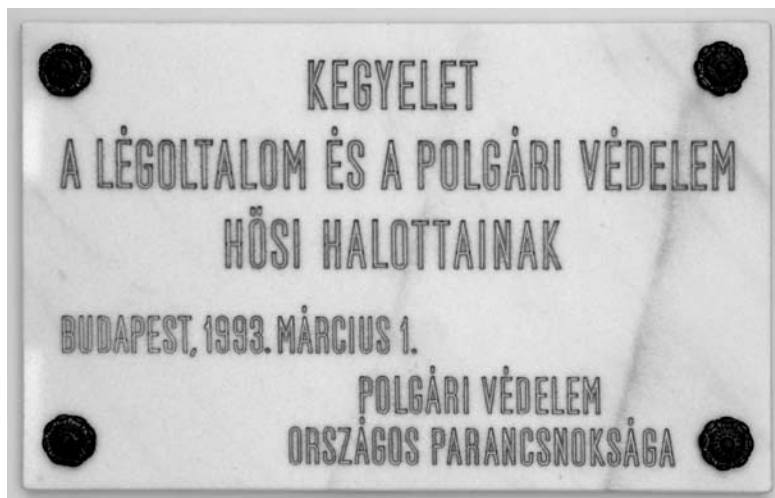
**Benkó Tibor és Csányi István emléktáblája a VIII. kerület,
Baross utca 62. számú házon**

**Horváth Ákos tűzoltó hadnagy és Pintér Gábor tűzoltó főhadnagy emléktáblája a
Budavári Katasztrófavédelmi Örs Koszciuszko Tádé utca 5. szám alatti épületében.**

**Légoltalom és a Polgári Védelem hősi halottainak emléktáblája az
Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Mogyoródi úti épületében**

**A Tűzoltóság hősi halottainak emléktáblája az
Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Mogyoródi úti épületében**

Scerbowsky Szaniszló fővárosi főparancsnok napi parancsa
Szmilkó József és Herczeg János emlékére

Budapesti városi kizsoltó-főparancsnokság

1902. évi 192^{ik} szám

Napi parancs.

A Concordia gör. templomban 1902. évi január 24-én kintott tűzert alkalmával a k. k. őrsége beosztva volt és a tűzhoz kivonult Szmilkó József és Herczeg János tisz. oltók a tűz megfékezéséért nán oltott 48 óra feltelevél, szolg. lati helyükön nem jelentkeztek. Habár a romok alatt ez idő szerint kintások még előzőöthetők nem voltak, az átolozatok holttestei illetőleg a holttestükre visszavezethető rommifeli nyomok nem állnak rendelkezésre, azért a ennek pajnosan és legnagyobb megilletődéssel tudatnom kell a csapatnak, hogy kivert kintók a legnagyobb bátorsággal teljesített önfeláldozó munkálkodásuk közben életüket oltották, hős halált szenvedtek.

Hint bajtársak testvéri szeretettel áldoznak az életükkel való hős kintolomban a vészhegyén oltott Szmilkó József és Herczeg János kintók szomorú emlékeinek.

Szavazjuk őket kintokat, szívöl, bensőleg, hanem kintolig is adjunk kifejezést fájóalmas érzelmünknek az által, hogy tartozkodjunk minden rajes munkatársatól és hasznunk oda, hogy környezetünk is megilletődve meghalva legyen a bennünket élt végzetes veszteségtől.

A süggadjunk el a szomorú eszt miatt, kintoljunk továbbra is hivatalunkban bátorsággal és hitartással, igyekezzünk önfeláldozó munkálkodásunkkal nemcsak önmagunknak és a csapatnak dicsőséget szerezni, hanem az emberiségnek hivatalunkhoz kintot hasznára válni.

Egyben értesitem a csapatot, hogy a kintolált szenvedt bajtársak földi maradványai az őket megillető méltó módon legyenek annak idején őket nyugalomra helyeztetni.

Együttal tudatom a csapattal, hogy az elhunyt
Lejtkárokat iránt a pásztor általános s nemcsak pravak.
Van hanem ketteben is nyilvánul minden oldalról, a meny-
nyiben a hátra maradtak pásztor egyet helyekről anyagi
támogatás biztosított, közben már is adakoztak és a
hatóság maga is a legmészebb nemő anyagi segítsé-
get fogja nyújtani.

Budapest 1902 január 27.

Lejtkár János

Kertai (Steiner) Róbert győri segédcsovezető gyászjelentése

Győr szab. kir. város hivatásos tűzoltósága a tűzzel vívott harcban súlyos
vesztést szenvedett. Küzdő katonája, nemes veretű bajtársa,

Kertai (Steiner) Róbert

segédcsovezető

1938. évi augusztus hó 29-én délután történt robbanásnál az első arcvonalban
hősi halált halt. A békés szolgálatban kötelességtudó, lelkes munkás, a vörös ka-
kas pusztításainál önfeláldozó, bátor tűzoltó, egész ember volt. 47 évet élt, ebből
a világháborúban 2 évet, orosz fogságban 5 évet, tűzoltói szolgálatban 17 évet
töltött, mindenütt a közcél dolgozva becsületet szerzett magának, családjának.

A hős tűzoltói bajtársai, a szerető férjet felesége, szül. Németh Regina, a
jólétkü. apát fia, Kertai Róbert Gábor gyászolja megtört szívvel, de a Mindenható
akarataiban megnyugodva.

Utolsó kivonulására augusztus hó 31-én, szerdán délután 5 órakor kísérik
a kőtemető halottasházából, hogy visszaadjuk az anyaföldnek, célul az, ami
emberi volt s közöttünk maradjon nemes lelke és tiszta emléke.

Lelki ödvéért az engesztelő szentmise-áldozatot szeptember 1-én, csütörtök-
kén reggel 8 órakor mutatjuk be az Urnak a nádorvárosi plébániatemplomban.

**A tűzoltó a szeretet harcosa,
hősi halottai az Ur zsámolyához kerülnek.**

Janicsék Andor fővárosi főparancsnok napi parancsa Rohonczi József emlékére

BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS TŰZOLTÓ-FŐPARANCSONKÁGA.

4131/1921. szám.

N a p i p a r a n c s .

A tűzzel folytatott küzdelmünknek új dőzse van
Mély megilletődéssel kell tudatnom, hogy a Budapesti
Laktanya 1921. november hó 5-iki éjszájánál a II-ik ker. őrséggel
kivonulva volt R o h o n c z i J ó z s e f csoportvezető a legnagyobb
bátorsággal teljesített önfeláldozó munkálkodása közben életét vesz-
tette.

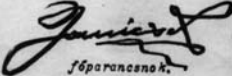
Bajtársi szeretetből áthatott megdöbbenéssel és
fájó szívvel állunk az esettel szemben s mély gyászmal és igaz köny-
nyekkel dőzseünk hősi halottunk szívünkbe árt emlékének.

Az a külső gyász, mely halottunkat megillető méltó
módon, a f. hó 13-án végbemenő temetésben nyilvánul meg, csak ki-
fejezede annak az igaz belső dráának, mely a csapat minden egyes
tagját áthatja s mely a nagyközönségnél is hasonló visszhangra talál.

En a belső dráa, az a fájdalom kell hogy vezesse
cselekedeteinket is s meg vagyok gyászolva arról, hogy magatartásunk
és cselekedeteink is kifejezde lesz szomorú veszteségünknek.

Ne csüggedjünk, bátorságunk, kitartásunk legyen
változatlan s a szomorúságba vegyülő dicsőség sarkalja a csapatot
továbbra is az emberiség javát szolgáló lankadatlan, nemes és önfel-
áldozó működésre s működésünk elismerésére szolgáljon az a hála, mely
a nagyközönség részéről megnyilvánul s az a gondoskodás, mellyel a
hatóság siet bajtársunk hátramaradottjainak segítségére lenni.

B u d a p e s t, 1921. november 9-én.

főparancsnok.

BETŰRENDES NÉVMUTATÓ

Agárdi Lajos	18. oldal	Horváth Ákos	33. oldal
Agárdi Ottó	22. oldal	Horváth Emil	21. oldal
Almási László	18. oldal	Horváth Ferenc	31. oldal
Bakucz László	22. oldal	Horváth János	20. oldal
Barnovszky József	21. oldal	Horváth II. József	12. oldal
Benkó Tibor	32. oldal	Hőgye János	24. oldal
Beregszászi Sándor	9. oldal	Izsó Márton	25. oldal
Berki József	16. oldal	Juhász Emil	25. oldal
Bokodi I. József	24. oldal	Juhász István	17. oldal
Bócai István	16. oldal	Kapcsos József	30. oldal
Budai János	21. oldal	Kara Pál	29. oldal
Burger József	23. oldal	Katona István	21. oldal
Bútor Sándor	14. oldal	Kelemen Ferenc	21. oldal
Buzás Gyula	30. oldal	Kertai (Steiner) Róbert	17. oldal
Csányi István	32. oldal	Kormos Gyula	20. oldal
Császár László	29. oldal	Kovács József	23. oldal
Csép János	19. oldal	vitéz Kovács Mihály	18. oldal
Csepke Sándor	23. oldal	Kováts Sándor	10. oldal
Cserni László	23. oldal	Kövecs Gergő	33. oldal
Csernus Tibor	27. oldal	Langmár István	29. oldal
Csicsmanecz Ferenc	25. oldal	Lay Sándor	22. oldal
Csontos István	18. oldal	Lovas Ottó	22. oldal
Czetli József	15. oldal	ifj. Lukács György	22. oldal
Dániel Antal	21. oldal	Major István	20. oldal
Delinger Gyula	23. oldal	Marosy Tivadar	11. oldal
Dudás Flórián	19. oldal	Maróthy Lajos	19. oldal
Éliás Rezső	27. oldal	Modori Ferenc	20. oldal
Faragó Sándor	19. oldal	Molnár Ferenc	14. oldal
Farkas László	23. oldal	Moszkái Gusztáv	21. oldal
Ferenczi György	23. oldal	Nagy Antal	24. oldal
ifj. Formandl Ágoston	12. oldal	Nagy Árpád	19. oldal
Fritz Béla	21. oldal	Nagy Ferenc	22. oldal
Gabnai Ferenc	20. oldal	Nagy Kálmán	20. oldal
Gáborhelyi János	20. oldal	Nagy Ödön	20. oldal
Gácsi Mátyás	22. oldal	Nagy Zoltán	15. oldal
Gergely Miklós	20. oldal	Németh Károly	12. oldal
Gregulla Ferenc	20. oldal	Nemes József	22. oldal
ifj. Grosz István	15. oldal	Noviczky János	22. oldal
Hartmann József	26. oldal	Papp László	20. oldal
Herczeg János	11. oldal	Piller István	11. oldal
Hidas Gyula	26. oldal	Pintér Gábor	32. oldal

Piros István	22. oldal	Szmilkó József	11. oldal
Pöll Márton	21. oldal	Szokol Mihály	25. oldal
Preszly Béla	19. oldal	Szőnyi János	22. oldal
Rádi László	20. oldal	Tani Lajos	13. oldal
Rakovszky Károly	23. oldal	Téglás István	12. oldal
Regál Antal	30. oldal	Tokody Lajos	10. oldal
Reppman Károly	33. oldal	Tomasovszky András	28. oldal
Rohonczy József	13. oldal	Tóth István	22. oldal
Sántha Ferenc	31. oldal	Tóth Ferenc	18. oldal
Sághi László	31. oldal	Tóth II. Ferenc	27. oldal
Schik István	13. oldal	Ványi Gábor	25. oldal
Schlitter Péter – <i>lásd</i> Siklósi Péter		Varga Imre	22. oldal
Schumacher Ferenc	22. oldal	Vég József	23. oldal
Siklósi Péter	16. oldal	Veres István	21. oldal
Steiner Róbert – <i>lásd</i> Kertai Róbert		Veres Vilmos	21. oldal
Stubics György	13. oldal	Vincze Gyula	14. oldal
Szalai János	23. oldal	Virág István	28. oldal
Szántó József	18. oldal	Vitányi László Gábor	17. oldal
Szász Antal	23. oldal	Wagner Ferenc	9. oldal
Székely János	20. oldal	Wilhelm György	28. oldal
Szeri István	19. oldal	Zarka József	23. oldal
ifj. Szidanits Ferenc	10. oldal	Zsoldos Béla	23. oldal

BM ORSZÁGOS KATASZTRÓFAVÉDELMI FŐIGAZGATÓSÁG